

عنوان مقاله:

در جستجوی نظام بهره برداری مطلوب در کشاورزی ایران - تجربیات گذشته و رهیافتی در عمل

محل انتشار:

سمینار ملی بررسی سیاستها و روشهای بهره وری بهینه از اراضی (سال: 1372)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

بهاءالدین نجفی - گروه اقتصاد و کشاورزی دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

پس از تقسیم اراضی سال 1340 در ایران هخواره یکی از مسائل مطرحه آن بوده که چگونه می توانم با ایجاد تغییراتی در نظام بهره برداری زمین های کشاورزی به هدف افزایش تولید و بهره وری در واحدهای تولید کشاورزی دست یافت. ایجاد کشت و صنعت تشکیل شرکت های سهامی زراعی و سرانجام تعاونی تولید رامی توان کوششی برای حل این مسئله دانست. بسیاری از این واحدها پس از انقلاب اسلامی منحل گردیدند. اما مسئله تجدید سازمان تولید بگونه ای که علاوه بر تامین اهداف اجتماعی، هدف افزایش تولید را جامعه عمل بیوشاند همواره مطرح بوده است. تشکیل واحدهای مشاع بعنوان پیش شرط و آگذاری زمین را می توان کوشش در پاسخ باین نیاز دانست. در این مقاله پس از ذکر تجربیات حاصله از تشکیل واحدهای بزرگ قبل و پس از انقلاب اسلامی کوشش گردیده که الگویی جهت بهره بردار مطلوب از واحدهای دهقانی ارائه گردد. در این مدل اداره واحدها بر اساس مالکیت فردی مورد تاکید قرار گرفته و بمنظور برخورداری از صرفه های مقیاس بمیزانی که تحققان در کشاورزی امکان پذیر است. تشکیل تعاونی های ماشین آلات، بازاریابی و در شرایطی خاص تعاونی های تولید پیشنهاد گردیده است. یکی از موضوعاتی که پس از تقسیم اراضی مطرح می گردد سازمان دادن دوباره تولید بگونه ایست که بتواند به افزایش تولید منجر گردیده و درآمد کشاورزان را افزایش دهد. در میان اقتصاددانان کشاورزی، این اتفاق نظر وجود دارد که تقسیم اراضی به تنهایی کافی نیست و دهقانان صاحب زمین شده از لحاظ مالی و فنی باید مورد حمایت قرار گیرند. پس از تقسیم اراضی سال 1340 در ایران اقداماتی در جهت تجدید سازمان تولید و ایجاد واحدهای بزرگ بعمل آمد. این اقدامات شامل ایجاد کشت و صنعت ها، شرکت های سهامی زراعی و شرکت های تعاونی تولید بوده است. در اینجا به ذکر برخی ویژگی های این واحدها، نقاط ضعف و نقاط قوت آنان و درسهایی که از این تجربیات می توان آموخت میپردازیم.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/20876>

